

→ A la tarda ens dediquem a anar de compres, i que mira que anar a Andorra i no comprar res...!

El dissabte serà el dia fort de l'acampada, com a mínim pels tres que vam decidir intentar l'atac al sostre del Principat d'Andorra, el Comapedrosa. Per poc no arriba als tres mil metres però el fet d'haver d'iniciar l'ascensió des dels 1500 metres fa que la seva pujada tingui la categoria d'un autèntic tres mil. Dubtem, la nit abans, de si portem amb nosaltres els nens petits. Després de l'experiència amb el Casamanya decidim deixar-los a baix, així anirem més lleugers ja que l'ascensió es presenta feixuga.

Cal marxar aviat, a migdia farà molta calor i més val que ens agafi baixant, per això emprenem la marxa encara de fosc, amb el cotxe. Anem fins al poble d'Arinsal i allà al final aparquem, carreguem el menjar i comencem a pujar per un camí ample i fressat que també és el mateix que duu al Pla de l'Estany; en un moment determinat el camí es divideix i nosaltres seguim la ruta de l'esquerra, fins arribar a l'estany. Primera sorpresa, un nou refugi, immens, s'alça al costat del llac. Més aviat sembla un refugi de pescadors. En Quim assegura que l'última vegada que va passar per la zona no hi era i amb el dubte del que serà continuem l'ascensió per un aiguamoll on fem la primera aturada. Hem pujat els primers 500 metres i això bé mereix una queixalada. Com a postres, una mica de regalèssia de muntanya, que n'hi ha per donar i vendre aquí dalt.

Després el camí comença a ser una mica més difícil, l'ascensió es va fent més recta i el cim es comença a intuir, portem ja prop de dues hores de camí i arribem a la zona de l'estany negre.

No podem deixar passar una exclamació de meravella davant la bellesa del lloc. L'estany, allà suspès a més de 2.500 metres d'alçada, encloït entre les parets de muntanya sembla assenya-

Camp Social. Junts joves i grans.

lar-nos que ja estem arribant. La fita del pic la veiem allà al davant. Falta un últim esforç, els últims metres que es converteixen en els més macos. A cada pas que fem anem augmentant la nostra visió sobre el paratge que ens envolta; al principi dubtem del que veurem. La Pica d'Estats?, no sé.

Després apareix de sobte, majestuosa, imponent i darrera d'ella tota la resta de pics del Pirineu, fins la Maladeta, l'Aneto i el Perdut i tota la resta de colossos del Pirineu. Quan ja som a dalt —i que difícils se'ns fan els darrers turonents abans de fer el cim!— tenim temps de mirar-ho amb deteniment, d'anar assenyalant els pics i les valls. La vista és meravellosa, el dia ens hi ha acompanyat i valia realment la pena. A part de totes les valls d'Andorra la nostra vista des d'aquí dalt abarca bona part del Pirineu gironí i lleidatà fins arribar molt més enllà. Des d'allà dalt definim perfectament totes les valls d'Andorra, i sentim els espetecs que anuncien que han arribat els

Camp social a Andorra. Llac de Tristaine. Els petits també hi disfruten.